

ODVÁŽNÁ
A
SMRTÍCÍ
PŘÍSAHA

BRIGID KEMMEREROVÁ

COO
BOO

Odvážná a smrtící přísaha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Brigid Kemmererová

Odvážná a smrtící přísaha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ODVÁŽNÁ
A
SMRTÍCÍ
PŘÍSAHA

BRIGID
KEMMEREROVÁ

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

Text copyright © 2021 by Brigid Kemmerer

Map copyright © 2020 by Kelly de Groot

Translation © Magdaléna Stárková

ISBN tištěné verze 978-80-7661-492-5

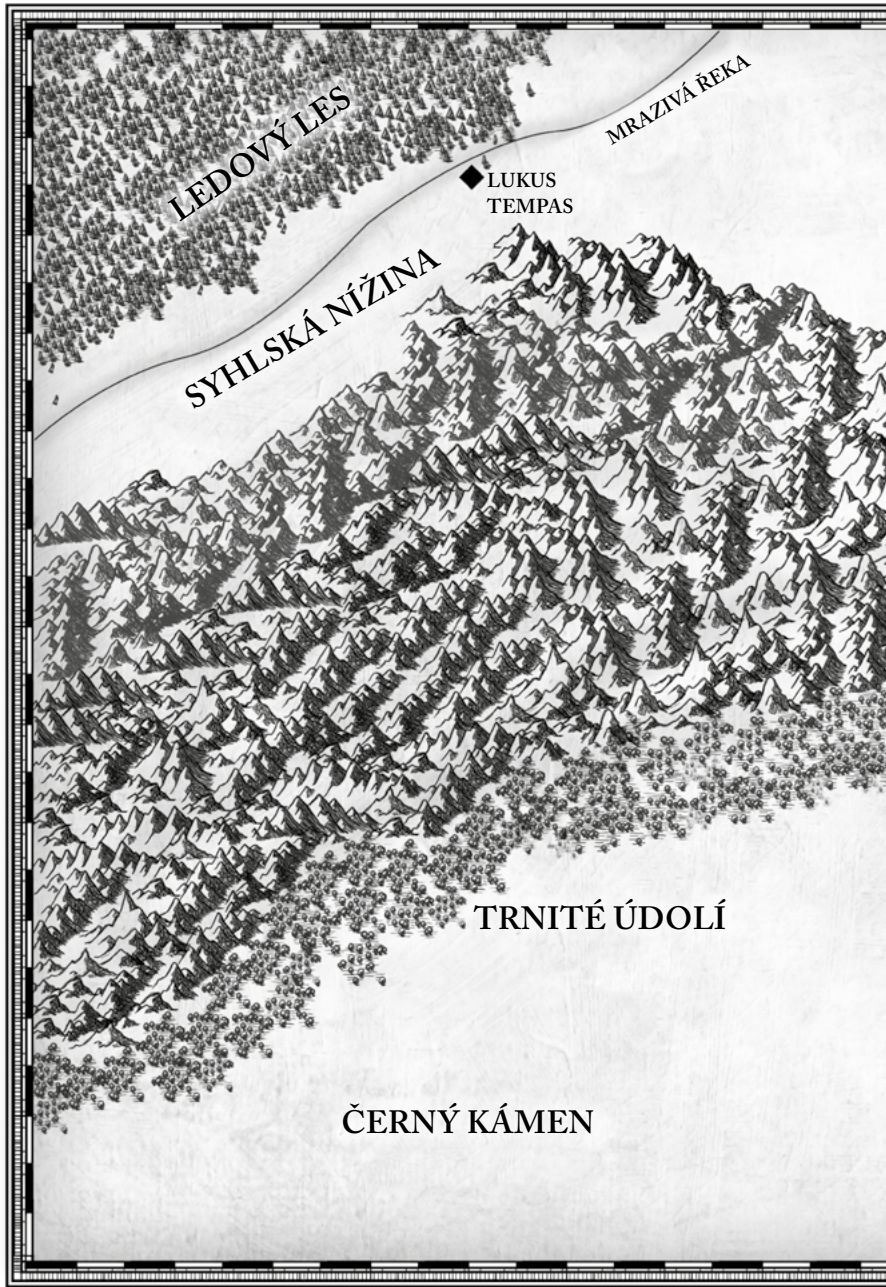
ISBN e-knihy 978-80-7661-597-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-598-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-594-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Christině

صداقتك لا تقدر
بثمن...بدونك لما
كنت احيا ٢٠٢٠

LEDOVÝ LES

MRAZIVÁ ŘEKA

◆ LUKUS
TEMPAS

SYHLSKÁ NÍŽINA

TRNITÉ ÚDOLÍ

ČERNÝ KÁMEN

UHLÍKOV

SEVERNÍ
KOPCE

VALKINSOVO ÚDOLÍ

◆ HUTCHINSOVA
KOVÁRNA

KASTELÁNŮV
ZÁLIV

◆ ŽELEZNÁ
RŮŽE

◆ HOSTINEC
U KŘIVÉHO KANCE

◆ STŘÍBROLUNA

HUČÍCÍ ZÁLIV

◆ KOBALTOVÝ
MYS

◆ OCEÁN

KAPITOLA PRVNÍ

GREY

Začalo přituhovat. Z hor fičí ledový vítr a nepříjemně se mi vtírá pod kožešinu kabátu. V Syhlské nížině je chladněji než v Uhlíkově, ale postupný přechod z podzimu do zimy jsem už nezažil tak dlouho, že si tu změnu počasí vyloženě užívám.

Ostatní se choulí u krbu s ohněm v hlavní síni Křišťálového paláce s kalíškem kuchařova prvního letošního svařeného vína, ale Ísak teplo nesnáší, a tak tu s ním teď v chladu potemnělé verandy hraju v kostky. Tady hoří jen osamělá svíce usazená ve sklenici na stole mezi námi.

Ísak zatřeše stříbrnými kostkami v dlani a s rachotem je hodí na desku.

„Sakra pes,“ zamumlám, když se podívám, jak hodil. Na karty jsem kos, ale kostky mi jdou jak psovi pastva. Při hře v karty můžu použít strategii a rozhodovat se, jenže kostky pohání jen a jen osud. Hodím na stůl minci, abych uznal škrabošovo vítězství.

Ísak se usměje, a zatímco mu tma barví černé oči a šedivou kůži ještě tmavším odstínem, jeho tesáky se v měsíčním světle zatřpytí.

Strčí si minci do kapsy, i když počítám, že ji dá později Tychovi. Opečovává toho kluka jako starostlivá babička. Nebo jako otec, kterému schází dávno ztracený syn. „Kde jsi nechal svoji královničku?“ ptá se.

„Lia Mara dnes večerí se šlechtou.“

„Bez tebe?“

„Požádali ji o soukromou audienci a její povinností bylo je nerozhněvat.“ Šlechtické rodiny tlačily i na bývalou královnu, ale Karis Luran vládla železnou pěstí, a tak je držela pevně na uzdě. Teď, když v Syhlské nížině převzala moc Lia Mara a země potřebuje zdroje, zdvojnásobily se i požadavky na obchodní cesty přes Uhlíkov. Skutečnost, že Lia Mara nehodlá jít v krutých šlépějích matky, šlechtě jen hraje do karet.

Pokrčím rameny a seberu ze stolu kostky. „Ne všem tady voní magie, Ísaku.“

„To jsem pochopil už jen při pohledu na to, jaký se tu sešel dav, Výsosti,“ rozhlédne se po tmavé verandě, kde kromě nás a dvou stráží u dveří není ani živáčka.

„No,“ prohodím neurčitě, „dneska je pěkná zima.“

Ale škraboš má pravdu. Asi jde skutečně spíš o kouzla.

Vycházím s většinou syhlských stráží a vojáků, ale panuje mezi námi odstup, který si zatím neumím tak úplně vysvětlit. Obezřetnost. Nejdřív jsem si myslel, že mě tu vidí jako věrného spojence Uhlíkova, a navíc člověka, který stál po boku Lii Mary, když zabila matku, aby se dostala na trůn.

Jenže jak jde čas, začínám si všimnout, že místní se odtahují pokaždé, když vyléčím něčí zranění nebo odstraším soka na cvičišti. Když pak jdu do zbrojnice odložit zbraně – hloučky se rozprchnou a rozhovory utichnou.

Po verandě se prožene ostrý poryv větru. Plamen svíčky se zatřepotá, než zhasne úplně.

Zachvěju se zimou. „Jak jsem řekl – dneska je zima.“

„Měli bychom naši samoty využít,“ zašeptá Ísak tak tiše, aby jeho slova nedolehla k uším stráží.

Položím prst na knot a několikrát jím zakroužím, abych probudil hvězdičky magie na jeho špičce. To, co mi dřív dalo tolik práce, dnes zvládám bez sebemenší námahy. Pod bříškem prstů se mi rozhoří plamen. „Myslel jsem, že právě to děláme.“

„Nepotřebuju už další mince.“

Usměju se. „To je dobře, protože už mi jich moc nezbylo.“

Když mi úsměv neoplatí, také zvažím. Ísak je svým vlastním pá-nem, i když se mi teď na rok upsal do služby. V Uhlíkově ho drželi v kleci a Karis Luran zase na řetěze. Nabízel jsem mu, že ho osvobodím, asi tisíckrát, ale pokaždé odmítl. Netuším, jestli si takovou věrnost zasloužím – a zvláště teď, když vím, co všechno ztratil: nejdřív syna, který zmizel, a potom i trůn v Íšelase. Když tedy žádá o moji pozornost, snažím se mu ji dopřát.

„Co potřebuješ?“ zeptám se.

„Lidé se bojí kouzel nejen tady v Syhlu.“

Zamračím se. Mluví o Rhenovi.

O mém bratru Rhenovi.

Pokaždé, když na to pomyslím, stáhne se mi žaludek.

„Kdysi jsi říkal, že s ním nechceš válčit,“ řekne Ísak.

Zadívám se na kostky v dlani a několikrát si je otočím mezi prsty.
„To taky nechci.“

„Ale stavíš pro Liu Maru armádu.“

Sevru stříbrné kostky v pěsti. „Ano.“

„Truhlice Syhlské nížiny už jsou skoro prázdné, takže se ti sotva

podají Rhena přemoct. Ztráty při poslední bitvě s Uhlíkovem jsou už tak dost velké – o to se postarala Rhenova příšera. Další útok je nemožný.“ Ísak se odmlčí. „A taky jsi mu dal šedesát dní na přípravu k boji.“

„Já vím.“

„I když toužíš zachránit co nejvíc životů, bez ztrát se takový boj neobejde.“

„Vím i to.“

Další poryv větru se prohnal verandou a znovu zhasl svíčku. Tentokrát ten vítr ale vyvolal Ísak. Už jsem se naučil cítit jeho magii, která žije ve větru, stejně jako mi ta moje pulzuje v krvi.

Šlehnu po něm pohledem a znovu zapálím oheň.

Další závan. Přimhouřím oči. Ísak ví, jak na mě tlačit. Když jsem se začal učit zacházet se svou magií, docela mě jeho pokusy rozčilovaly, ale teď je беру jako příjemnou výzvu. Držím prsty nad knotem a plamínek třepotavě bojuje o život. Před očima mi tančí hvězdičky, jak se usilovně snažím udržet kouzlo. Vítr zesílil natolik, že mě bodá do očí a rve mi z ramen plášť. Ísakovi se třepotají křídla, ale plamen hoří a hoří.

„Pamatuješ, jak jsem říkal, že je mi zima?“ nadhodím.

Usměje se a vítr se rázem utiší.

Když teď proti ohni nebojuje jeho kouzlo, rozhoří se plamen jasným světlem a divoce rozpouští okraje svíčky. Odtáhnu ruku.

„Možná by nebylo marné ukázat místním, že se jim kouzla můžou i hodit,“ navrhone.

Vzpomenu si na všechny, které už jsem vyléčil, i na ty, které jsem si kouzlem udržel od těla. Bohužel jsem se tím vzdálil i od lidí, kteří bojují po mém boku. „To už jsem snad udělal, ne?“

„Nemyslel jsem tím, že máš posílit svoji vojenskou moc.“

Tázavě si ho prohlížím. „Chceš snad naznačit, že bych měl použít kouzlo proti Rhenovi?“ vydechnu a odmlčím se. „Přesně toho se totiž bojí.“

„Řekl jsi mu, že proti němu pošleš armádu, takže bude připravený na protiúder. Bude bojovat z bezpečné vzdálenosti, jak to králové dělávají.“

Ale proti kouzlu nic nezmůže.

To vím. Už jednou se mu neubráníl.

„Rhen tě zná,“ pokračuje Ísak, „takže čeká násilí a ozbrojený útok. Je připraven na účinně krutý útok po způsobu staré Karis Luran. Postavil jsi armádu a skoro jsi přísahal.“

„Nepodceňuj ho,“ vydechnu a hned si vzpomenu na jizvy po biči na svých zádech. A na zádech Tycha. „Když Rhena zaženeš do kouta, umí být taky nelítostně brutální.“

„Ano, Výsosti.“ Ísak nechá poskočit plamínek svíčky, takže se mu odraz jejího světla zatřepotá v černých očích. „Stejně tako ty.“

KAPITOLA DRUHÁ

RHEN

A znovu přišel podzim na Železnou růži. První studený vítr mi pronikl oknem, až jsem se zachvěl zimou. Celé měsíce jsem ráno nepotřeboval v pokoji oheň, ale dnes se tu usadil takový chlad, že mám chuť zavolat sluhu, aby zapálil v krbu.

Ale neudělám to.

Celou věčnost jsem se děsil konce léta, protože znamenal, že moje kletba znovu začíná. Opět jsem měl oslavit osmnácté narozeniny, uvězněný v nekonečně se opakujícím podzimu. Zůstal jsem sám s Greyem, mým bývalým velitelem stráží, a musel opět hledat dívku, která by mi pomohla zlomit kletbu ležící jako těžký kámen na mém srdci a celém Uhlíkově.

Tento podzim tu ale Grey není.

A já mám po svém boku dívku.

Zdá se, že tentokrát mi bude poprvé devatenáct.

Kletba je zlomená.

Ale já ten pocit nemám.

Lilith, čarodějnice, která na mě kdysi to zlé kouzlo seslala, mě stále drží v drápech – jen jinak.

Harper, první dívka, které se podařilo kletbu zažehnat, a moje „princezna z Dýsi“, která přísahala pomoc mému lidu, trénuje na dvoře pod mým oknem šerm se svojí nebližší přítelkyní Zo. Dřív to byla její osobní strážkyně, jenže pak pomohla Greyovi utéct. O nejlepší kamarádku bych Harper nepřipravil, ale nemůžu si dovolit mít mezi strážemi člověka, který mi není stoprocentně věrný.

Už tak je tu pěkné dusno.

Harper a Zo od sebe celé udýchané odskočí, ale Harper se hned zase vrací do boje.

Usměju se. Mozková obrna jí práci s mečem zrovna neulehčuje, někdo by tvrdil, že snad i *znemožňuje*, ale Harper má větší odhodlání než kdokoli, koho znám.

Za mými zády se ozve nenucený hlas. „Ach, Výsosti, není *roztočilé* se dívat, jak si Harper myslí, že v tom jednou může být dobrá?“

Úsměv mi zmrzne na rtech, ale ani se neobtěžuju odstoupit od okna. „Paní Lilith.“

„Odpusť, že ruším tvoje úvahy,“ řekne.

Mlčím a odpouštět jí nehodlám vůbec nic.

„Tak si říkám, jak se jí asi bude dařit zpět v tom jejím Dýsi, pokud vás porazí vetřelci ze Syhlské nížiny.“

Zůstanu stát jako přimražený. Lilith mi často hrozí, že odnese Harper zpět do Washingtonu DC, kam bych za ní nemohl. Harper by pak na světě už nikoho neměla a do Uhlíkova by se vrátit taky nemohla.

Lilith moje mlčení ignoruje. „Neměl by ses chystat na válku?“

Ano. To bych pravděpodobně skutečně měl. Grey mi dal šedesát dní na to, abych složil vládu nad Uhlíkovem, než si ho s Liou Marou

vezme silou. Teď je v Syhlské nížině a cvičí svoje vojáky. Sám nevím, jestli mu jde o zdroje – protože Syhl nutně potřebuje přístup k obchodním stezkám –, nebo jestli chce získat trůn, ačkoli ještě nedávno tvrdil, že po něm neprahne.

Tak nebo tak, napadne Uhlíkov. A mě.

„Jsem připravený,“ odpovím.

„Ale armádu tu nevidím. Ani generály bádající nad strategií ve válečných sálech hradu. A...“

„Odkdy jsi vojenský stratég, Lilith?“

„Nejsem, ale vím, jak taková válka vypadá.“

Nejradši bych ji poprosil, aby odešla, jenže to by ji jen přimělo tu setrvávat. Když tu se mnou ještě byl Grey, aspoň jsem se mohl utěšovat vědomím, že jsem netrpěl sám.

Jenže teď sám trpím a je to... nesnesitelné.

Dole na dvoře se do sebe Harper se Zo zase pustily.

„Nenaháněj její čepel, mylady!“ zavolám z okna.

Odskočí od sebe. Harper se překvapeně podívá nahoru. Tmavé vlasy má svázané do rozčuchaného copu přes rameno, na ruku kožené nátepníky a na hrudi pozlacený kyrys. Vypadá, jako by se do královského domu a zbrojnice už narodila. Kdeže zůstala ta umouněná, utahaná holka, kterou sem před tolika měsíci přitáhl z Washingtonu Grey. Teď je z ní princezna-válečnice, včetně dlouhé jizvy na tváři a druhé táhnoucí se jako pásek kolem jejího torza. Za obě vděčí děsivé čarodějce za mými zády.

Když se na mě Harper dívá, vždy to vypadá, jako by mě podezírala, že před ní něco tajím. Jako by se na mě *zlobila*, i když to neřekne.

Lilith čeká ve stínu za mými zády. Kdysi mě Harper zvala do svých komnat, abych Lilithině mučivé přítomnosti unikl. Kéž by to tak mohla udělat znovu.

Nebyl jsem u ní už celé měsíce. Ve vzduchu visí tolik nevyřčeného. „Nevěděla jsem, že se koukáš,“ řekne Harper a s trochu rozmrzelym zamračením schová meč do pochvy.

„Jen chvíličku,“ odpovím váhavě. „Odpust’.“

Jakmile to vyřknu, nejradši bych to vzal zpátky. Zní to, jako bych se omlouval za něco úplně jiného. A asi to tak i je.

Nejspíš jí neunikla tíha v mém hlase. Znovu se mračí. „Vzbudila jsem tě?“

Jako bych ještě vůbec mohl usnout. „Ne.“

Zírá na mě, já zase na ni... A přitom bych si přál, abychom mohli společně rozplést klubko emocí, které teď visí mezi námi. Kéž bych jí mohl říct o Lilith a bojovat o její odpuštění a důvěru.

Kéž bych toho tolik mohl vzít zpět.

„Nevím, co tím myslíš,“ řekne nakonec. „Proč jí nemám nahánět čepel?“

„Jestli chceš, přijdu ti to dolů ukázat,“ nabídnu se.

Její tvář zamrzne, ale jen na chvíli. Poskočí mi srdce. Čekám, že odmítne, jako už odmítla dřív.

Potom ale řekne: „Tak jo, pojď dolů!“

Srdce se mi zatetelí radostí – než za sebou uslyším hlas Lilith.

„Ano,“ zavrčí, „jen jdi, Výsosti. Ukaž jí, jakou *moc má tvoje zbraň*.“

Otočím se a šlehnou po ní nenávisným pohledem. „Odejdi, paní Lilith,“ zašeptám rozlíceně. „Pokud ti tak leží na srdci moje příprava na válku, doporučuju, aby sis našla nějakou užitečnou činnost a věnovala se jí místo toho, abys mě chodila trápit, kdykoli se ti zachce dětinské zábavy.“

Zasměje se. „Jak si přeješ, princí.“

Natáhne ruku, aby mě pohladila po tváři. Ucouvnu a div nenarazím do stěny. Dobře vím, že její dotek je jako oheň – nebo ještě horší.

Lilith se teď zubí od ucha k uchu. Sevřu dlaně v pěst. V tu chvíli Lilith zmizí.

„Rhene?“ volá mě Harper ze dvora pod oknem.

Napruženě vydechnu o vrátím se k oknu. Slunce už prozařuje podzimní oblohu a zalévá její tmavé vlasy zlatými a červenými jiskřičkami.

Měl bych se sice chystat na válku, ale mám pocit, že už v jedné dávno bojuju.

„Jen se obléknu,“ houknu, „a budu dole!“

KAPITOLA TŘETÍ

H A R P E R

Překvapuje mě, že Rhen jde za mnou dolů. Vlastně mě i udivilo, že se na mě díval. Od té doby, co mu Grey dal ultimátum, zalezl do hradu a v jednom kusem o něčem jedná s maršály vzdálených měst, vojenskými rádci nebo strážemi.

Což mi nevádí, protože když se v jeho přítomnosti octnu *já*, v břiše se mi rozhoří ohnivá koule hněvu, kterou jen tak něco neuhasí.

Zároveň mě trápí pocit viny. Vím přece, že ať už dělá cokoli, dělá to pro svoje království. Pro svůj lid. Když je člověk jednou princem – nebo *králem* –, musí přinášet oběti a dělat těžká rozhodnutí.

Bez ohledu na to, kolikrát si to připomínám, nemůžu zapomenout, co provedl Greyovi a Tychovi.

A nemůžu zapomenout, že jsem se vrátila do Uhlíkova místo toho, abych šla se svým bratrem.

Nebo s Greyem.

Otočím se zpět k Zo, ale i ta už schovala zbraň. V očích jí plápolá napjatá nervozita. „Měla bych se vrátit do pokoje.“

Nechce tu být s Rhenem. Zaváhám a zamračím se.

Zo přišla do hradu před dlouhými měsíci, když Rhen budoval armádu na obranu Uhlíkova proti syhlské invazi. Předtím se učila u Mistra písní ve Stříbroluně, ale protože kromě muzicírování ovládala i lukostřelbu a šerm, přihlásila se do královské gardy. Grey ji tehdy vybral a přidělil mi ji za osobní strážkyni.

Rychle jsme se spřátelily – byla to moje první kamarádka po zamožtaném životě, který jsem zanechala ve Washingtonu. Je chytrá a silná, má suchý humor a občas jsme spolu proplkaly skoro celou noc, když hlídala u mých dveří. Uvažovaly jsme, co se stane s Greyem, až bude kletba zlomená, šeptaly si zkazky o ztraceném dědici a přemítaly, jak na tom asi bude Uhlík, pokud Syhlská nížina znovu zaútočí.

Potom ale Greye objevili ve vzdáleném městě, kde se skrýval, a ukázalo se, že zná identitu ztraceného dědice. Jenže ji Rhenovi odmítl prozradit. Rhen si jeho tajemství vynutil mučením, ale dozvěděl se něco, co rozhodně nečekal – sám Grey byl totiž dědicem a Rhenovým starším bratrem. A kromě toho měl v krvi kouzlo a nárok na trůn.

Sám to celou dobu netušil. Nevěděl to ani Rhen.

A já jsem mu po tom mučení pomohla utéct.

Společně se Zo.

Ji to stálo místo u královské gardy. Grey mi kdysi říkal, že gardisté se vzdávají rodiny a vztahů právě proto, aby se nedostali do konfliktu zájmů. Zo přísahala Rhenovi, ale jednala na můj pokyn. Rhen se k ní nikdy nechová chladně – na to je příliš dobrý politik –, ale vnímám, že mezi nimi panuje napětí podobné mojí ohnivé kouli, která ne a ne přestat hořet. Sama nevím, jestli to dusno někdy povolí.

Nejradši bych Zo poprosila, aby tu zůstala, protože když jsem s Rhenem sama, jsem jako na jehlách. Jenže to by ode mě bylo sobecké.

Prosit ji, aby pomohla Greyovi, bylo asi taky sobecké. Jsme se Zo kamarádky, ale pracovala pro královskou gardu. Pomohla mi z přátelství, nebo z pocitu povinnosti? Ani nevím, jestli na tom záleží. Prostě mi pomohla a stálo ji to místo, které milovala.

Rhen má srdce, to vím. Dal jí roční plat a napsal doporučení. Zo si teď obojí stráží ve svém pokoji. Jenže neodešla a Rhen ji nevyhání.

Chtěla se stát strážkyní, a dokonce kvůli tomu odešla i z učení. Říká, že mě nechce nechávat samotnou v tak nejisté situaci, ale občas mě napadne, jestli se náhodou nebojí jít domů s celou váhou svých rozhodnutí na zádech. A hlavně *mých* rozhodnutí.

Příliš dlouho jsem váhala. Rhen už vybíhá ze dveří na dvůr v doprovodu dvou stráží. Je vysoký a úchvatný s blondátou hřívou, hnědýma očima a do detailu zdobeným oděvem včetně propracované rukojeti meče a stříbrných knoflíků na kabátě. Pohybuje se s jistotou a elegancí atleta a z jeho kroku není patrné ani nejmenší zaváhání. Nese se jako princ. Jako král. Jako muž, který se narodil, aby vládl.

Jenže ho znám natolik, že mi neuniknou drobné změny v jeho tváři. Kruhy pod jeho očima ztmavly, hrana čelisti se zostřila, lícní kosti vystoupily a v očích se mu za posledních pár týdnů usadila nervozita.

Stráže se odklidí ke zdi, zatímco princ vykročí rovnou k nám. Zo si povzdychne.

„Promiň,“ zašeptám.

„To nech být,“ odpoví a udělá před Rhenem i v kalhotách a zbroji pukrle. „Výsosti.“

„Zo,“ pozdraví ji Rhen studeně, než jeho oči spočinou na mně. „Má paní.“

Nadechnu se, abych svými slovy narušila napětí mezi nimi, ale Zo mě předejde: „Jestli mě omluvíte, zrovna jsem se chtěla vrátit do pokoje.“

„Samozřejmě,“ odpoví Rhen.

Kousnu se do rtu, zatímco Zo odchází.

„Utíká přede mnou,“ vydechne Rhen. V jeho pohledu není ani stopa po otázkě.

Hned se naježím. „Ale neutíká.“

„Tohle ovšem rozhodně vypadá jako ústup.“

Páni. Rhen se vážně chová jako pitomec. „Zo má právo se zlobit, Rhene.“

„To já taky.“

Jeho krátká poznámka mi sebere z úst všechna slova, která jsem se chystala ze sebe vyspat. Netušila jsem, že je na Zo ještě naštvaný. Vlastně by mě docela zajímalo, jestli se zlobí i na mě. Třeba nejsem jediná s hořící koulí hněvu v břiše.

Než se ho ale stihnu zeptat, tasí. „Tak ukaž, co ses naučila.“

Moje dlaň sice spočine na rukojeti, ale něco mi brání meč vytáhnout. Sama vlastně nevím, co to je. Přece jsem ho sem sama zvala? Možná, že mi vadí Rhenův panovačný tón nebo útočná nálada. Tak nebo tak, dnes mu čelit se zbraní nechci.

Odvrátím zrak. „Už se mi nechce,“ hlesnu a zamířím do dveří, kterými Rhen před chvílí vyšel. „Měla bych se jít obléct na snídani.“

Slyším, jak schovává meč. Potom jeho ruka jemně zachytí tu moji. „Prosím.“

Je to zlomené slovo. Zoufalé slovo, které ale přece jen malinko zmírní můj hněv.

„Prosím,“ hlesne znovu tak pokorně a tiše. „Prosím, Harper.“

Nikdo jiný neumí moje jméno vyslovit tak kouzelně jako Rhen. Jeho *r* je tak zaoblené, že rozezná a polaská zároveň všechny okolní slabiky. To dnes ale moji pozornost nezaujalo. Zarazilo mě to *prosím*. Rhen je korunní princ a budoucí král. Ti nežadoní.

„O co prosíš?“ zeptám se tiše.

„Abys tu zůstala.“

Myslí tím teď a tady, přesto cítím jistý větší, důležitější přesah.

Hlavou mi prolétne vzpomínka na čas někdy před rokem. Máma už byla nemocná, rakovina se jí nastěhovala do plic a táta utratil všechny rodinné úspory ve snaze zaplatit to, co pojišťovna nechtěla. Dostal se k penězům nepříliš šťastným způsobem, a ohrozil tak celou naši rodinu. Když to máma zjistila, poručila mně a Jakeovi, abychom si sbalili. Táta brečel u kuchyňského stolu a prosil ji, aby zůstala. Vzpomínám si, jak si můj velký brácha cpal věci do tašky, zatímco já jsem jen seděla na jeho posteli a zírala vykulenýma očima někam do prázdna.

„To bude dobrý, Harp,“ těšil mě tehdy, „prostě si jen zabal.“

Jenže to dobré nebylo. Nic z toho. Tehdy mě představa odchodu děsila. Pamatuju si, jak se mi ulevilo, když se máma nakonec nechala přemluvit, abychom nikam nechodili. Aby zůstala.

A potom, když se všechno ještě víc pokazilo, jsem si přála, aby nás bývala neposlechla.

Dívám se Rhenovi do očí a uvažuju. Jestli nechybuju stejně jako máma. Jake odešel s Greyem, takže bude na druhé straně barikády.

Zhluboka se nadechnu a vypustím vzduch z plic. „Já s tebou nechci bojovat.“

Tentokrát ale nemluví o šermířském zápase a Rhen to ví. Tiše kývne. „Nepůjdeme se raději projít?“

Zaváhám. „Tak jo,“ přisvědčím po chvíli.

Nabídne mi rámě a já ho přijmu.

KAPITOLA ČTVRTÁ

RHEN

Na procházce jsou nám strážce neustále v patách. Harpeřina ruka spočívá na mojí jen lehce, jako by se chtěla v příští chvíli zase odtáhnout. Grey kdysi říkal, že jsem vždycky o dvacet kroků napřed, a měl pravdu – teď ale svoje kroky neřídím já. Jak mám plánovat předem, když můj směr může kdykoli změnit zlá čarodějnice?

Tak moc bych o Lilith chtěl Harper říct, ale to by se mohlo ošklivě zvrtnout tolika způsoby.

Držel jsem v sobě to tajemství přes tři sta podzimů. Jistě ho udržím i dál.

„Ty se na mě pořád zlobíš,“ vydechnu tiše.

Harper neodpovídá, ale já jsem se taky neptal. Hněvá se už celé týdny. Celé měsíce.

Dlážděná cesta se směrem k lesu zužuje, až přejde v pouhou stezku. Čekám, že se u stromů Harper otočí a zamíří do hradu, ale kupodivu to neudělá. Vejdeme do ranního příšeří lesa a zahalíme se do ticha jako do pláště. Listí stromů se ještě všechno nevybarvilo, přesto

už lesem prosvítá dost a dost červených a zlatých lístků, které nám padají k nohám.

„Když jsem tu byla první noc,“ řekne Harper, „a řítila se lesem na koni, potila jsem se chvilku vedrem a chvilku zase chvěla ve vánici... Tehdy jsem si začala uvědomovat, že mi možná o svém prokletí nelžeš.“

Podívám se na ni. „A to tě nepřesvědčila ani ta hudba, co úplně sama hrála?“

„No, to bylo taky... něco. Ale přejet takhle z časného podzimu do zimy, to bylo jako dostat facku.“ Odmlčí se. „A když jsem pak našla Freyu a ty děti...“ zavrtí hlavou.

„Aha. Tehdy jsi viděla, jak hluboko moje království kleslo, a poznala skutečný rozsah toho zlého kouzla.“

„Ne, to ne. Tak jsem to nemyslela.“

„Já vím, ale pořád je to pravda.“ Taky si dobře pamatuju, jak jsem s Greyem vyrazil za Harper, která se snažila uprchnout přes les, a jak jsem se bál, co tam asi všechno najde. Tolik let jsem se schovával na Železné růži, že jsem vůbec netušil, jak těžký život měli moji poddaní. Věděl jsem, že jsou chudí a hladoví, jen mi nedošlo, jak moc. A myslel jsem si, že dokud nezlomím kletbu, nebudu pro ně moct nic udělat.

Harper mi ukázala, že se pletu a že ani kletba mi nemusí nutně bránit se o svůj lid postarat. A pak stejně sama kletbu zrušila.

Jenže Lilith je tu pořád. Pořád mi dělá ze života peklo, jen jinak.

Položím Harper dlaň na hřbet ruky spočívající na mé paži a ona překvapeně zvedne oči. Na chvilku čekám, že ucukne, ale neudělá to. Je to jen malilinký ústupek, přesto tolik znamená.

To proto nade mnou má Lilith takovou moc. V srdci se mi zmítá tolik emocí. Musím se zhluboka nadechnout.

„Co se děje?“ zeptá se Harper.

Všechno. To jí ale říct nemůžu. „Máme jen šest týdnů, než nás Syhlská nížina napadne, a ať naplánuju, jakou strategii chci, stejně mám pocit, že můj osudem je porážka.“

Chvilí mlčí, než se zadívá zpět na cestu. „Myslíš, že Grey vyhraje?“

Doufám, že ne. Nevím, co Lilith udělá, jestli ano.

A taky netuším, co by pak bylo s Uhlíkovem.

„Lia Mara sem přijela s nadějí na mír,“ odpovím, „a Grey se s ní spojil. Kromě toho začíná i mezi mými lidmi stoupat v oblibě. Určitě jsi slyšela, co se stalo ve Slepé díře.“ Moji vojáci se tehdy pokusili zajmout Greye, ale místní se jim postavili. Grey potom kouzlem vyléčil každého, kdo v té rvačce přišel k úrazu. „Vědí, že Uhlíkov je ještě slabý. Grey nás před svými úmysly vůbec nemusel varovat.“

„Ale...?“

„Ale... jedna věc je být vládcem toužícím po míru a druhá poddaným prahnoucím po pomstě. Tady možná mají spojení, ale netuším, jak moc je podporují v Syhlu. Lia Mara je jen samotná žena a Grey jen samotný muž.“ Podívám se na ni. „Zrovna jako my dva, má paní.“

„Myslíš, že budou mít potíže udržet se u moci?“

„Myslím, že budou čelit mnoha výzvám, ať už vyhrají, nebo prohrají tuhle válku. Nebude snadné uklidnit situaci po tak dramatické změně vlády. Karis Luran si trůn držela násilím a strachem, zatímco Lia Mara si váží spíš soucitu a empatie.“

Harper se pořád dívá někam před sebe. „No, já si těch dvou věcí taky cením.“

„Já vím.“

Moje slova dopadnou do prostoru mezi námi. Doufá, že i já řeknu, že pro mě soucit a empatie mnoho znamenají, což je *pravda*, jenže asi ne tak, jak by si představovala Harper. Ne tak, aby jí na tom záleželo.

Propast mezi námi se mi najednou zdá nepřekonatelná.

Když mlčím, Harper se zamračí. „Jen se obávám, že soucit a empatie zatím nezískaly moc přátel ani nám.“

Zaváhám. „Přes všechny škody, které tu syhlská vojska napáchala, při mně budou poddaní jen těžko stát, když můj jediný nárok na trůn se opírá o následnictví a Grey je přede mnou. Jeho magie se navíc lidem může jevit spíš jako užitečná věc než jako hrozba. A kromě toho se moje sliby vojenské podpory rozplynuly jako dým...“

„Kvůli Dýsi,“ řekne Harper.

„Ano.“

„A to je moje chyba.“

Zní to hořce i kajícím zároveň. Zastavím a podívám se na ni. „Má paní, přece se nebudeš cítit provinile za to, že jsi nikde nesehnala armádu.“

Povzdychne si a znovu vykročí. „Jenže se tak cítím,“ otočí se opatrně na strážce za námi a ztiší hlas. „Byla to lež, Rhene, a teď se na mě všichni dívají jako na někoho, kdo je zklamal, nebo dokonce spolupracuje s nepřítelem.“

„A ty se jim divíš?“ zavrčím napruženěji, než mi je samotnému milé. „Když tvůj bratr, slavný korunnní princ z Dýsi, utekl s Greyem do Syhlské nížiny?“

Harper mlčí, jen její ruka mě tiskne o něco křečovitěji.

„Je to pěkně na houby,“ zabručí nakonec.

„Vskutku.“

„Tak co teda podnikneme?“

My. Takové nepatrné slůvko, a přesto se mi z něho svírá hrud' a roste knedlík v krku. Je to jistě víc, než si zasloužím. Nejraději bych si ji k sobě přitáhl, zabořil hlavu do její měkké šíje a připomněl si, že je naživu, tady se mnou a v bezpečí.

Jenže se na mě zlobí a vyčítá mi moje rozhodnutí.

A tak se donutím spokojit se s její rukou na své paži a slůvkem *my*. Požádala mě, abych jednal. Když totéž zkusila Lilith, vzepřel jsem se.

Jenže když mě prosí Harper, nejradši bych se hned pustil do díla.

„Mnoho maršálů zavřelo hranice,“ povzdychnu si. „Zdá se, že nechtějí uznat moje právo na trůn. Podařilo se nám sice potlačit povstání ve Stříbroluně, ale něco nás to stálo. Byl bych blázen, kdybych si myslel, že můj lid je spokojený.“ Odmlčím se. „Možná bychom si měli z Greye vzít příklad.“

„Chceš vyhlásit válku?“

„Ne. Chci poprosit o jednotu.“

Harper se otřese. „Ty chceš *ted'* jet do Stříbroluny? Bylo to tam dost děsivé už minule.“ Chvilí mlčí, ale vím, že vzpomíná na naši první návštěvu přístavu. Tehdy nás přepadli, a kdyby nebylo Greye, byli by nás připravili o život. „Co když na tebe začnou střílet, sotva se přiblížíš k bráně?“

„Nezačnou,“ řeknu.

„A jak to víš?“

„Protože tam nepojedu já,“ vysvětluju plán, který se mi právě líhne v hlavě, „ale pozvu *je* sem.“

KAPITOLA PÁTÁ

H A R P E R

Moje komorná Freya mě šněruje do korzetových šatů. Živůtek mají z bílého hedvábí s červeným vyšíváním a zlatými kroužky osázenými rubíny. Třpytivý rudý voál splývá na vrstvě karmínových spodniček a tkaničky korzetu jsou vyvedené ve zlatém saténu. Šaty mají hluboký, odvážný výstřih, a kdybych se trochu víc nahnula, hrozilo by, že mi z něho vypadne to, co by látka měla zakrývat. Obecně se cítím daleko lépe v kalhotách a svetrech – *vlněných kabátcích*, jak jim říká Freya – a moje garderoba obsahuje i tucty slavnostních šatů pro zvláštní příležitosti, ale tenhle kousek je ten nejkrásnější, který jsem na sobě kdy měla. Dokonce i sladěné vysoké boty jsou z červené kůže se zlatým detailem kolem podpatku.

Rhen už před týdnem svolal svoje maršály a já se toho „večírku“ děším od chvíle, kdy se o něm poprvé zmínil, přesto si dopřeu pět minut dobrého pocitu z toho, jak mi to sluší. I když se na to snažím moc nemyslet, jizva na tváři a kulhavý krok mi budou vždycky připomínat, že ze mě nikdy nebude klasická kráska oplývající lehkou

elegancí. Věřím svým silným stránkám, což ovšem neznamená, že zapomínám na svoje slabiny.

Poslední dobou se sama sebe ptám, jestli jednou z nich není i skutečnost, že jsem zůstala v Uhlíkově.

Kam bych ale jinak šla? Zpátky do Washingtonu se vrátit nemůžu, a i kdybych mohla, co bych tam dělala? Zmizeli jsme uprostřed noci, když na nás cizí chlápek mířil pistolí. Naše věci už asi dávno někdo zlikvidoval a náš byt pronajal dalším nájemníkům. Nemám občanku ani jiné dokumenty – prostě nic.

Bez varování mě zaplaví vzpomínky na mámu, které mě málem srazí na kolena. Vzala nám ji rakovina. A o všechno ostatní nás připravil svými nešťastnými kroky táta.

Stáhne se mi hrud', takže se skoro nemůžu nadechnout.

„Tady, má paní,“ vytrhne mě z neveselých myšlenek Freya a otočí mě k zrcadlu, „podívejte.“

To, co tam vidím, jen potvrzuje, jak krásné mám na sobě šaty. Hned mě to trochu rozptýlí od chmurných úvah. V zrcadle ta róba vypadá ještě lépe než rozložená na posteli. „Freyo,“ vydechnu, „kdes tu nádheru našla?“

„Objednal vám ji princ,“ zvedne Freya modré oči, aby zachytila v zrcadle můj pohled, a ztiší hlas: „Jsou v barvách Uhlíkova.“

„Aha,“ zamrzne mi úsměv. Takže tyhle krásné šaty slouží zároveň jako politické prohlášení.

„A taky mi neušlo,“ pokračuje Freya a uhladí mi sukni, „že objednal šaty i pro Zo.“

„Opravdu?“

Kývne.

Freya je o deset let starší než já a od chvíle, kdy jsem ji i s dětmi zachránila před útokem syhlských vojáků, mi věrně slouží jako ko-

morná. A taky mi tak trochu dělá náhradní mámu. Ví o tom, jak jsme se Zo pomohly Greyovi a že to mezi mě a prince Rhena vrazilo klín. A kdo ví? Možná taky malinko mezi mě a Zo.

Můj čin taky mohl přinést napětí do vztahu s Freyou. Dobře vím, jak nenávidí naše sousedy. Syhlští vojáci jí zničili domov a nechali ji i s dětmi roztřesené zimou ve sněhu. Kdyby jí Rhen nenabídl místo v hradě, neměla by vůbec nic. Jenže té noci, kdy nechal Rhen Greya a Tycha zbičovat, byla zděšená stejně jako já. Nikdy by o Rhenovi neřekla ani křivého slova, ale dobře si pamatuju, jak zatínala čelist a jak se jí třásl dech.

Musím na to přestat myslet. Od té chvíle už uplynuly celé měsíce. Navíc jsem se přece rozhodla a zůstala.

A Grey teď plánuje odvetu.

„Proč objednal šaty i Zo?“ zeptám se udiveně. Moje bývalá osobní strážkyně se přece na večírek nechystala. Nerada si připomíná, že přišla o místo, a rozhodně nemá chuť setrvávat s Rhenem v jedné místnosti.

Pokud jí tedy poslal šaty, zajímalo by mě, jak to přijala. Ještě víc bych ale chtěla vědět, co tím Rhen *myslel*. Pokud jde o plánování, umí být dokonalý stratég, ale taky totální pitomec.

Freya mi upraví vlasy na ramenou a občas některý pramínek upevní sponkou. „No, asi doufal, že tam Zo půjde s tebou,“ navrhne. Po chvíli ticha dodá: „Možná by tam rád měl někoho, kdo nevypadá jako člen stráží, a přesto jím je. Jamison říkal, že vojáci jsou jako na jehlách, protože se proslýchá, že Syhl každou chvíli zaútočí.“

Podívám se do zrcadla na Freyin odraz. „Kdy jsi s ním mluvila?“ Jamison byl jeden z prvních vojáků, kteří Rhenovi s Greyem slíbili podporu, když jsem je přesvědčila, aby vyjeli ze Železné růže pomoci svému lidu. I on je jedním z těch, které žene nenávist k Syhlu. Není

divu – když byl ještě ve Willmintonu, syhlští vojáci mu usekli celou paži a pobili většinu jeho regimentu. Teď dělá poručíka pluku nedaleko od hradu, přesto ale dovnitř zavítá jen málokdy.

„Když jsem vzala minulý týden děti na návštěvu za Evalyn,“ vypráví Freya, „potkali jsme ho po cestě domů.“ Odmlčí se. „Byl tak laskavý, že nás doprovodil do hradu.“

„Aha.“ Sama nevím, co si o tom mám myslet. Dřív jsem trávila tolik času mezi strážemi a vojáky. Cvičila jsem s nimi a sdílela jejich tlachání a drby. Poprvé v životě jsem se necítila jako přítěž a měla jsem pocit, že něco umím a někam patřím.

Jenže teď se na mě všichni dívají s podezřením. Sama jsem netušila, jak důležitý takový pocit sounáležitosti je – než jsem o něj přišla.

Teď už trénuju jen se Zo.

Odkašlu si. Kéž bych byla věděla, že Freya jde za Evalyn! Šla bych s ní už jen proto, abych si s někým *popovídala*. Ale možná jsem už nebyla vítaná.

Tohle mě vážně štve.

Ozve se zaklepání. Zatajím dech. Je to pravděpodobně Rhen, a tak houknu: „Dále!“

Jenže místo prince vpochoduje do komnaty Zo v šatech temněji rudých než ty moje a s korzetem tak tmavým, že vypadá spíš černý. Zdobí ho třešňově červené tkaničky. Ruce má Zo holé a copy jí visí až k pasu.

„Páni,“ vydechnu.

Zo se usměje a udělá pukrle. „Tobě to taky sluší.“

„Něrekla jsi mi, že tam jdeš taky.“

Zo pokrčí rameny. „Sama jsem si nebyla jistá,“ uhladí si sukni a dodá: „Ale bylo by hloupé urazit prince znovu.“

Zamračím se.

„Jen se netvař,“ zasměje se. „Navíc jsem si stejně říkala, že bys tam chtěla mít s sebou kamarádku.“

Marně se bráním slzám, když ji vděčně popadnu do náručí. Tiskne mě sice pevně, ale nespokojeně mumlá: „Počkej, nemuchlej mě tak, nebo zničíš všechno, na čem tu Freya tak dlouho pracovala.“

„Jsi skvělá kámoška,“ řeknu, „ani si tě nezasloužíš!“

Odtáhne se, aby se mi mohla podívat do očí. „Ale zasloužíš.“

To už mi Freya připíná do vlasů drobné bílé květy. V dlani má ještě červené. Čekám, že mi je podá, ale kupodivu je chce připnout. Zo. „Na,“ řekne, „tohle všechno skvěle doladí.“

Zo poslušně drží a její ruce jemně spočívají na těch mých.

V jiném životě bychom se chystaly na maturitní ples, a ne na večírek, který slouží jen k tomu, aby si Rhen získal spojence dřív, než vypukne válka.

Roztřeseně se nadechnu.

Zo ze mě nespouští oči. „Už jednou jsi je zburcovala a sjednotila,“ řekne tiše.

„Jenže tentokrát nemám žádné vojsko – ani to vymyšlené,“ odpovím šeptem. „Nemám co nabídnout.“

Vážně se na mě podívá a políbí mě na tvář. „To jsi neměla ani tehdy, princezno.“

A neplete se. Skoro bych na to zapomněla. Můj dech se zklidní.

Když jsem sem poprvé přijela, věděla jsem, co je správné. Riskovala jsem za Uhlíkov život, stejně jako to už tisíckrát udělal Grey. Nikdy jsem neměla dovolit, aby mi někdo vsugeroval pocit viny za to, že jsem chtěla pomoci Rhenovu lidu. A stejně tak nehodlám připustit, že pomoci Greyovi byla chyba.

Neměla bych to připouštět ani teď.

Když se otáčíme ke dveřím, zachytím náš odraz v zrcadle. Obě

róby vypadají opravdu úchvatně a vysílají jasný signál, že stojíme za Uhlíkovem.

Rhen mě kdysi poprosil, abych byla jeho spojencem a vytvořila s ním jednotnou frontu pro jeho lid. Abych mu stála po boku. Tohle... je ale jiné. Já přece nejsem žádný billboard!

V břiše mi opět zaplane hněv, tak známý a ne úplně nevídaný, a zažene všechno ostatní.

„Počkat,“ řeknu a zastavím i Zo. „Freyo?“ popotáhnu za tkaničku živůtku. „Budeme obě potřebovat jiné šaty.“

Rhen nelitoval žádného výdaje a vzhledem k tomu, že na „večírek“ začal svolávat hosty teprve před týdnem, určitě to nebylo levné. Výzva k věrnosti Uhlíkovu sálá z každého rudého ubrusu, zlaté svíčky i masivních erbů zavěšených nad krbem velké síně. Hudebníci v jejím rohu živě vyhrávají břesknu melodii, která má dodat sebevědomí. Dveře hradu jsou otevřené dokořán a dovnitř jimi proudí noční vzduch. Strážé v nablýskané zbroji stojí v pravidelných rozstupech a služebnictvo kmitá mezi stoly s naloženými tácy. Vůni hostiny cítím už ze schodiště.

Je ještě brzy, a tak v síni napočítám jen pár tuctů lidí. Budou to ti nejvěrnější, vrchní maršálové a jejich guvernéri z měst, která už odpřísáhla věrnost Rhenovi. Přesně ti také měli přijít brzy, protože patří do kruhu princových nejbližších. Sám Rhen je ale zatím pozdravit nepřišel. Všichni si s sebou přivedli i vlastní strážé, což není neobvyklé, přesto však zástup ozbrojenců vyčkávající po stranách hodovní síně nepůsobí jako příliš laskavé přijetí.

Jakmile se objevíme na odpočívadle, spěchá nás páže ohlásit, ale odeženu ho mávnutím rukou. Srdce mi splašeně bije, když si uhlazuju

tmavě modrou sukni. Poslední věc, o kterou bych stála je, aby nás ohlásili bez Rhena. Pěkně by to prince naštvalo a já bych ho pak asi musela skopnout ze schodů.

Vážně mě štvete, že to takhle cítím.

Zo se na mě zadívá a jako obvykle mi čte myšlenky. „Ještě nás neohlásili,“ zašeptá, „takže se můžeme v klidu vrátit do pokoje a převléct do šatů, které pro nás princ vybral. Ještě máme čas.“

„Ne,“ podívám se na ni a najednou si přeju, abych do ní viděla tak, jako ona do mě. „Teda... klidně můžeme, jestli chceš.“

Dívá se mi zpříma do očí. „Já jsem předtím nechtěla.“

Musím se usmát. Stisknu jí ruku a zamířím dolů ze schodů.

Bez ohlášení ani nebudíme příliš pozornosti. Přísahala bych, že Rhen tu zná každého jménem, ale já ne – obzvlášť lidi ze vzdálenějších měst. Zahlédnu Micu Rennelse, obchodního rádce, s nímž se Rhen každý týden schází. Tak neupřímný člověk se jen tak nevidí a z lichotek, jimiž pokaždé zasypává Rhena, se mi chce zvracet. Se Zo zamíříme ke stolu na opačném konci sálu, kde už stojí připravené pravidelně se střídající sklenky s červeným vínem a zlatým šampaňským.

No páni.

„Myslíš, že si někdo všimne, že na sobě nemáme rudou a zlatou?“ zašeptám Zo a ta se zazubí. Podám nám oběma skleničky a mám se co držet, abych tu svoji nevyprázdnila na jeden hlt.

Když se otočím, dívám se do tváře podsaditému chlapíkovi s ošlehanou, opálenou tváří, šedivými vlasy a utrápenýma modrýma očima. Kdybych ho potkala u nás ve Washingtonu, měla bych ho za vysloužilého vojáka, protože tak i stojí – pevně a rovně jako pravítko. Šaty má elegantní a jednoduché: tmavý kabát na spony na červené košili, jezdecké kalhoty z jelenice a vysoké, naleštěné holínky s ošoupanými tkaničkami.

„Mylady,“ vydechne překvapeně. Jeho hlas zní chraptavě, ale nelským v něm žádnou nelaskavost. Krátce se ukloní, podívá se někam za moje záda a potom znovu na mě. „Odpusť. Netušil jsem, že už jsi tady, paní.“

Když mi podá ruku, vyseknu pukrle. „Taky jsem právě přišla.“ Snažím se vzpomenout si, kdo to je, ale ať se snažím, jak se snažím, nedaří se mi to. Kousnu se do rtu a potom se rozhodnu se prostě zeptat. „Moc se omlouvám, ale nějak si nevzpomínám, zda jsme se už potkali?“

Lehounce se pousměje. „Potkali, ale to bylo v úplně jiných časech. Od chvíle, co byla Karis Luran vyhnána z Uhlíkova, jsem se v hradě neukázal. Jsem Conrad Macon, vrchní maršál Rillisku.“

Rillisk. Zůstanu stát jako přimražená. Tam se přece schovával Grey, když utíkal před svým dědickým právem a my jsme ho měli za mrtvého.

I Conradova tvář ztuhne a do očí se mu vrátí utrápený výraz. „Trochu se mi ulevilo, když jsem dostal pozvání od Jeho Veličenstva. Šíří se zkažky, že se princ na Rillisk snad hněvá, když... když se ten falešný dědic našel právě u nás.“ Odmlčí se, a když pokračuje, neujde mi zoufalý podtón jeho řeči. „U nás jsme byli vždycky věrní koruně, má paní, a ujišťuju tě, že jsme netušili...“

„Samozřejmě,“ vyhrknu. „A Rhen o vás taky nepochybuje.“ Myslím. Doufám.

V očích mu vykvete úleva. „No jo. Snad teď ty fámy utichnou. Od té doby, co jsme toho dědice...“ Vrchní maršál zakopává o vlastní slova. „Toho *falešného* dědice dopadli, máme trochu potíže s udržením obchodu. Nejsme přístavní město a...“

„To ale Stříbroluna je,“ vloží se do toho další muž, „a přesto se nám nedaří o moc lépe.“ Otočím se a okamžitě poznám, kdo to mlu-

ví. Vrchní maršál Anskom Perry ze Stříbroluny. Má husté vlasy, hroubou, bledou pleť a panděro, které jeho kabát sotva obepne. Když jsme se s ním poprvé potkali ve Stříbroluně, získal si mě svou přátelskou povahou, jenže pak se pokusil Rhenovi zavřít brány před nosem.

Vlastně mě překvapuje, že tu je.

„Maršále Perry,“ pozdravím bez nadšení, „je mi potěšením vás tu vidět.“

„Já teda moc potěšený nejsem,“ naježí se vrchní maršál. „To pozvání naznačuje, že kdybych odmítl účast, nechal by mě princ přivést silou. A vojáků už mám jen hrstku...“

Zaváhám a podívám se na Zo. Ta jen nepatrně zavrtí hlavou. Už nepatří ke královské gardě, takže netuší, jaké zprávy Rhen rozesílá.

„Jsem si jistá, že jde o nedorozumění,“ začnu.

„Takže jistá, ano?“ skočí mi do řeči ženský hlas. Vrchní maršálka Earla Vailová z... ach jo, kdybych si tak dokázala vzpomenout. Je odněkud ze severu z horského městečka kousek od syhlských hranic. Bude jí něco přes sedmdesát a má husté, prošedivělé vlasy a tmavě hnědou kůži. I přes pokročilý věk se jí u pasu houpe z jedné strany meč a z druhé dýka. „Stejně jako sis byla jistá, že tvůj otec pošle armádu na pomoc Uhlíkovu, má paní?“

„Jeho vojska tu nebylo třeba,“ hlesnu nervózně, zatímco mi srdce divoce buší do žeber.

„Uhlíkov z boje vyšel vítězně jen a jen díky princezně Harper samotné,“ vloží se do debaty s hněvivým zápalem Zo.

„Ale ne bez ztrát. Možná, že armáda tvého otce teď raději pomůže Syhlské nížině,“ nadhodí další muž. Teď už mám kolem sebe takový zástup lidí, že ani nevím, kdo mluví.

„Ano,“ řekne Conrad, „změnilo snad Dýsi spojení? Váš korunní princ se teď připojil k těm nelidům za kopcem.“

„A možná jim straní i tady princezna,“ zapíchne do mě významný pohled maršálka Vailová. „Karis Luran je sice mrtvá, ale tihle syhlští vojáci vraždili naše lidi *po tisícovkách*...“

Prudce se nadechnu. „Já ale nestraním...“

„Co to s námi Dýsi hraje?“ zeptá se jiná žena. „Poslali tě sem, abys rozptylovala prince, zatímco se armáda tvého otce vesele pakuje se Syhlskou nížinou.“

„Nic takového se tu rozhodně neděje,“ zavrčí Zo.

„Nebo princeznu Harper k jednání prostě zatím nikdo nepřizval,“ nadhodí maršál Perry.

„Naopak,“ štěknu, ale hned zaslechnu, jak si někdo za mými zády posměšně odfrkne. Dva maršálové si vymění významné pohledy. Tlačí se blíž a blíž, takže mám sto chutí zavolat stráže. Jenže od té doby, co jsem pomohla Greyovi, mi Rhenovi muži dali jasně na srozuměnou, že přísahali jen a jen princ samotnému.

„Proč tu s tebou není princ?“ pokračuje maršál Perry.

„Já... no... á!“

„Má paní,“ pozdraví mě hebkým hlasem princ Rhen. Překvapením nadskočím.

Srocení okolo mě vycouvalo tak rychle, jako by všechny ty lidi někdo zezadu odtáhl.

„Výsosti,“ muži se klaní a ženy dělají pukrlata.

Rhen je ignoruje a nespouští ze mě oči. Vykročí, vezme mě za ruku, políbí mě na její hřbet a já netuším, co si o tom všem mám myslet. Jeho tvář zůstává naprosto nečitelná. „Odpusť,“ přitáhne si mě za ruku ještě blíž. Šeptá mi do ucha hlasem tak vřelým a hlubokým, jaký jsem od něho už nějakou dobu neslyšela. „Netušil jsem, že se tak opozdím.“

„To ti ráda prominu, princí,“ polknu.

Potom se i s mojí rukou ve své otočí k lidem. „Noc je ještě mladá. Co takhle si ještě hodinku užít příjemné společnosti, než se začneme hádat o politice?“ Kývne na sloužící, kteří začnou okamžitě nosit na stůl. „Nebo s politikou počkejme aspoň do té doby, než dojdeme. Takové hostiny by bylo skutečně škoda. Náš Anscom támhle v rohu vám rád nalije něco sladkého a ostřejšího. Dobře si vzpomínám, jak rádi jste s mým otcem vždycky popili.“

Maršál Perry ze Stříbroluny si odkašle. „Ach... ano. Samozřejmě, Výsosti.“

Rhen na ně kývne, než se znovu podívá na mě. „Smím prosit, má paní?“

Prosit o co? Ale zachránil mě a zatím se nechová jako pitomec, takže kývnu. „Samozřejmě.“

Vykročí pomalým, mdlým krokem, aniž by mě k sobě přestal tisknout.

Zvednu oči. „Kam to jdeme?“

Přivine si mě blíž a skloní se, takže se jeho rty skoro dotýkají mého spánku, z čehož se mi hned nahrne do tváří krev a roztřesou ruce. Vůbec jsem to nečekala. Vlastně jsem už skoro zapoměla, že to s ním může být i takové. O šatech zatím taky neřekl ani slovo.

Pak ale odpoví: „Tančit.“

Úlekem div nezakopnu. „Počkej! Rhene...“

„Pšššt,“ odvede mě na mramorový parket a chytí za pas.

Kolem postávají celé tucty lidí, z nichž někteří mě právě prohlásili za zrádkyni. Nečekala jsem, že na mě budou... *takoví*, a rozhodně se před nimi nehodlám nenuceně natrásat na parketě, jako by se vůbec nic nedělo. Ale taky nechci udělat ještě větší scénu, než už jsem před chvílí vysekla.

„Tancování fakt nesnáším,“ zašeptám.

„Já vím,“ otočí se ke mně Rhen a jeho ruka najde tu moji. „A já zase nemám rád, když mě někdo uvrhne do politických manévrů bez řádné přípravy. A vidíš – přesně tohle se děje.“

Sevru rty do nespokojené čárky, ale hrají našťěstí docela pomalu a já už přece jen nejsem tak mizerná tanečnice jako na začátku. Nechám se tedy vést. „Ty se zlobíš,“ nadhodím.

„Vypadám tak?“ optá se přátelsky.

„Jo.“

„A to jsem si myslel, jak obdivuhodně to umím zakrýt,“ odmlčí se a jeho pohled najde ten můj. „Plánuješ se snad celý večer hádat, má paní?“

Snažím se odhadnout, co se mu asi honí hlavou. Částečně mi dělá zlomyslnou radost, že se vzteká a že nejsem sama, kdo se potýká se zklamáním, ale částečně mě to naplňuje nezměrným smutkem. Nejradši bych mu vrazila pěstí a pak hned s pláčem utekla.

„Pokud to tak je,“ pokračuje Rhen, „býval bych ti byl vděčný, kdybys s tím přišla nejdřív za mnou, než to dáš najevo celému Uhlíkovu.“

Zamračím se a odvrátím tvář. On se možná přetvařovat dokáže, ale já ne. Místností zní slavnostní hudba a já vzpomínám, jak mě učil tančit na útesu nad Stříbrolunou. Když jsem mu řekla, že chci vědět, že to všechno je pravda, svěřil se, že si to přeje i on. A dlouho jsem měla pocit, že se nám to povedlo, že je to mezi námi opravdové.

Potom jsem o sobě ale začala pochybovat. A o něm.

Když mlčím, nasadí Rhen opatrný tón. „Ty šaty, které jsem ti poslal, se ti nelíbily?“ zostří malinko tón. „Nebo spíš nevyhovovaly Zo?“

„S těmi šaty jsem měla problém já,“ prsknu, „jestli jsi naštvanej, Zo z toho laskavě vynech a nedělej z ní hromosvod.“

Zatváří se nevěřičně. „Opravdu si myslíš, že bych něco takového udělal?“